

[Løje.]

Tilfældet, og i endnu mere fremtrædende Grad, med Kvægavlsforeningerne, idet der staar i Lovforslaget, at Kvægavlsforeningerne kan faa indtil 100 Kr. for hver Foreningerne tilhørende Tyr, dog ikke ud over et samlet Beløb paa 90 000 Kr.; det har ført til, at Tilskuddet til Avlsforeningerne i de senere Aar ikke har været mere end 70 Kr. Noget lignende gælder i forstærket Grad for Kontrolforeningernes Vedkommende; her har Tilskuddet i de senere Aar kun været 60 Kr., ogsaa de skulde kunne opnaa indtil 100 Kr.

Det er jo ret ejendommeligt, synes jeg, at man skriver en Lov, hvor man allerede ved Lovens Ikrafttræden slet ikke kan opnaa de Tilskud, som er fastsat i selve Loven. Ligeledes med Hensyn til Dyrskuerne, hvor Tilskuddet baade til Fællesskuer og lokale Skuer skulde kunne stige til $\frac{4}{10}$ af det Beløb, Foreningen selv anvender til Præmiering; dør har man i de senere Aar været nede mellem $\frac{2}{10}$ og $\frac{3}{10}$. At det er blevet saadan, skyldes, at dette Arbejde har været inde i en rivende Udvikling, man har faaet et stadig større Antal Landmænd draget med ind i dette Arbejde, og saa straffer man dem paa den Maade, at jo flere der kommer med, jo mindre Tilskud faar de enkelte Foreninger. Jeg vil haabe — og navnlig vil jeg haabe det, efter at jeg har hørt den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtale sig om Kontrolforeningerne —, at vi gennem Udvalgsforhandlingerne kan naa til det Resultat, at vi enten virkelig stiller det Beløb til Raadighed for de enkelte Foreninger, som er fastsat i Loven: indtil 100 Kr. til en Kontrolforening, indtil 100 Kr. til en Tyreholdsforening og indtil 200 Kr. til en Hesteavlforening og saa fremdeles — altsaa, at det skal forstaas paa den Maade, at de skal have dette Beløb —, eller hvis man ikke kan strække sig saa vidt, men fra Regeringens Side vil fastholde Kravet om, at man maa vide, hvor store Udgifterne bliver, da beregner Udgifterne efter det nuværende Antal Foreninger, beregner den samlede Sum paa Grundlag af de Tal, der staar anført i Loven til Enkeltforeningerne, saaledes at den samlede Sum bliver forhøjet. En af Delene bør man gøre; der kan ikke være Mening i, at man laver en Lov og fastsætter Beløb, som de enkelte slet ikke kan faa. Men selv om det første var det mest tiltalende, at der ydes et ubegrænset Beløb — efterhaanden som Foreningernes Antal stiger, maa det altsaa ogsaa stige —, vil jeg mene, vi kan resignere,

naar Beløbet beregnes i Forhold til det Antal Foreninger, der nu er, og paa Grundlag af det Tilskud, der er fastsat; saa maa man jo finde sig i, hvis Arbejdet udvikler sig paa den Maade, som vi alle ønsker, at det Beløb, den enkelte Forening kan faa, atter gaar automatisk ned, efterhaanden som Foreningernes Antal stiger.

I det hele kan man dog slaa fast, at selv om Beløbene maaske ikke er det afgørende, hvad jeg tidligere har været inde paa, idet det er det rent psykologiske Moment ved Statstilskuddet, der er det vigtigste, saa er det alligevel i Forhold til det store og samfundsvigtige Arbejde, der her udføres, kun meget begrænset og meget ubetydelige Beløb, der er Tale om.

Der er ogsaa et andet Forhold, man ikke kan se bort fra i denne Forbindelse. Hvis man lægger Hovedvægten paa, at Organisationen af dette Arbejde fremdeles bliver den bedst mulige, er det nødvendigt, at der stilles nogenlunde rimelige Beløb til Raadighed for de enkelte Foreninger; ellers vil man let komme ud for den Fare, at en hel Del ikke anser det for formaalstjenligt at opnaa dette Statstilskud og samtidig unddrager sig Pligten til at deltage i Organisationsarbejdet. Det er i hvert Fald et Forhold, man ikke kan se bort fra; ej heller, at man stiller stadig stigende Krav med Hensyn til Indberetninger om det Arbejde, der foretages. Alt dette begrunder, at man i hvert Fald maa stille rimelige Beløb til Raadighed.

I Lovforslaget er der antydnet visse Lempelser med Hensyn til de Avlsdyr, som benyttes i statsunderstøttede Foreninger, men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, det kan vi mere passende tale om i Udvalget.

I flere af Paragrafferne er efter „Landboforeninger“ anført Ordet „Husmandsforeninger“. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Jensen [Horsebæk]) omtalte, at det var en stor Fordel, at disse Foreninger nu blev ligestillede. Jeg har ikke det mindste imod — tværtimod —, at denne Ligestilling nu markeres paa den Maade, som det er sket i Lovforslaget. Men samtidig vil jeg gerne pege paa, at til Trods for, at dette i den gældende Lov ikke har været udtrykt saadan, som det nu bliver Tilfældet, er der gennem Aarene foregaaet et udmærket og i stigende Grad intenst Samarbejde mellem Landboforeninger og Husmandsforeninger paa det landøkonomiske Omraade. Det er sket derved, at Husmandsforeningernes og Landboforeningernes Medlemmer naturligt er Medlemmer af de samme Tyreholdsforeninger, de samme Kontrolforeninger, de